

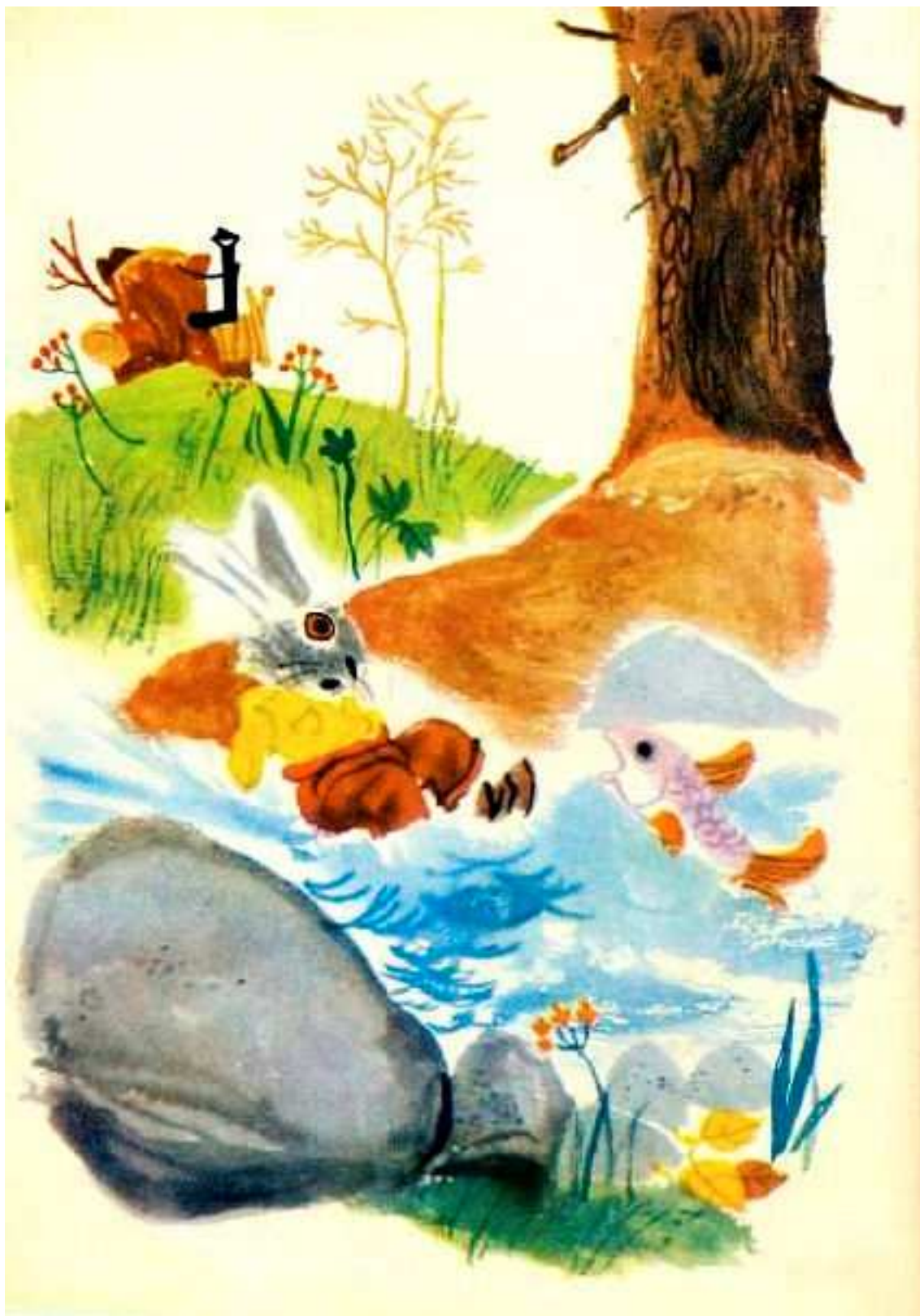
אריה בלי זנב

בולגריה

שני ארנבונים היו לה, לארנבת. לאחד קראה
שפם כסף, לשני אריה בלי זנב.

יום אחד שפם כסף רצה לדלג מעל נחל ונפל למים.

דגיג בעל זנב אדום פתח רחב את פיו וקרא "אהא, נפלת, קפצן!"

הארנבון נבהל מאוד, ואפילו אוזניו רעדו. הדגיג רצה לבלוע אותו אך הוא היה גדול מדי בשבילו.

הדגיג הניף את זנבו ואמר בחומרה:

"ברח כל עוד אתה שלם! כשאגדל, רק תנסה

לפגוש אותי – אבלע אתך שלם!"

שפם כסף הצליח לצאת מהמים ורץ מהר
הביתה. התחפר תחת המוך חמים ורעד כולו.
מרוב פחד חלה המסכן. הארנבת לא עזבה אותו
לרגע והשקתה אותו בתה ומיץ פטל.

"אל תפחד בני. אגיד לאנפה והיא תתפוס את
הדג החצוף ותבלע אותו."
אבל שפם כסף לא יכול היה להירגע. הוא נזכר
אך הדגיג איים עליו ופרוותו סמרה. עברו כמה
ימים. הארנבת התיאשה והחליטה לקרוא לרופא
היער הטוב ביותר, דוקטור עורב. דוקטור עורב
בא, הסתכל לארנבון החולה באוזניים, שמע את
לבו, הסתכל לתוך הגרון ואמר:
"שום דבר חמור. תני לו מחר ביצה אדומה
והפחד יעלם, כאילו שהורידו אותו ביד."
הוא נפרד והלך.
"וי לי!" קראה הארנבת "מאין אקח ביצה
אדומה?"

"אל תדאגי, אמא" אמר אריה בלי זנב "אמצא
ביצה אדומה. תגידי לי רק למי ללכת."
"לתרנגולת, בני! רק היא יכולה לעזור לאח
המסכן שלך."
אריה בלי זנב הניף את כפו לפרידה, קפץ
החוצה, עבר את היער ויצא לשדה פתוח. שם
רעה חמור.

"זו בוודאי תרנגולת" חשב אריה בלי זנב וקרא
בקול:

"הי, תרנגולת, כמה עולות אצלך הביצים?"
"מה אתה? חמור? אינך רואה שאינני

תרנגולת?"

"ומי אתה?"

"אני אריה בעור של חמור."

"ואיפה חיה תרנגולת?"

"בלול."

"ואיפה הלול?"

"לא אספר לך."

וכאן הארנבון רקע ברגלו.

"אמור. אני מצווה!"

"ומי אתה שתוכל לצוות לי?"

"אני אריה ללא זנב."

"אז אם אתה אריה בלי זנב, שיהיה. אגיד לך. לך
לאן שמצביע הזנב שלי."

והארנבון הלך בדרך שהראה לו הזנב של
החמור. הלך והלך ולקראת ערב הגיע לכפר.
הירח האיר בשמיים והאיכרים ישנו כבר חזק.
הארנבון הביט סביב, עבר בשער סגור למחצה
וניכנס לחצר כלשהי. בחצר ראה מיד את
השועלה. היא חפרה תעלה תחת הלול.
"מה את עושה?" שאל הארנבון.

"חופרת תעלה."

"לשם מה?"

"כאן אסרו את החברה שלי ואני רוצה לשחרר
אותה."

"כמה טובת לב את!" אמר הארנבון "וכאן זה
הלול?"

לא. הלול זה שם. אתה רואה את הביתן הקטן?
זה הלול."

אריה בלי זנב דלג דרך החצר עד לביתן הקטן
והציץ פנימה. בביתן שכב הכלב הזקן, מורדו.
הארנבון הושיט כפה, נגע במורדו, אבל זה ישן
חזק ולא זז. ואז אריה בלי זנב שם את ראשו
לתוך מלונת הכלב וצעק ישר לתוך אוזנו של
מורדו:

"קוק-קוק!"

מורדו קפץ, תפס את הארנבון בכפות הענקיות
שלו ונהם:

"מה אתה מחפש כאן, ארנב?"

"באתי לקבל ביצה אדומה בשביל שפם כסף

החולה., תני לי, בבקשה, ביצה, תרנגולת!"

"לא הגעת למקום הנכון. אני לא תרנגולת. אמור

לי, מי שלח אתך אלי?"

"שועלה טובת הלב!"

מורדו החמיר את פניו.

"ואיפה היא?"

"היא מתאמצת שם, המסכנה. רוצה לשחרר

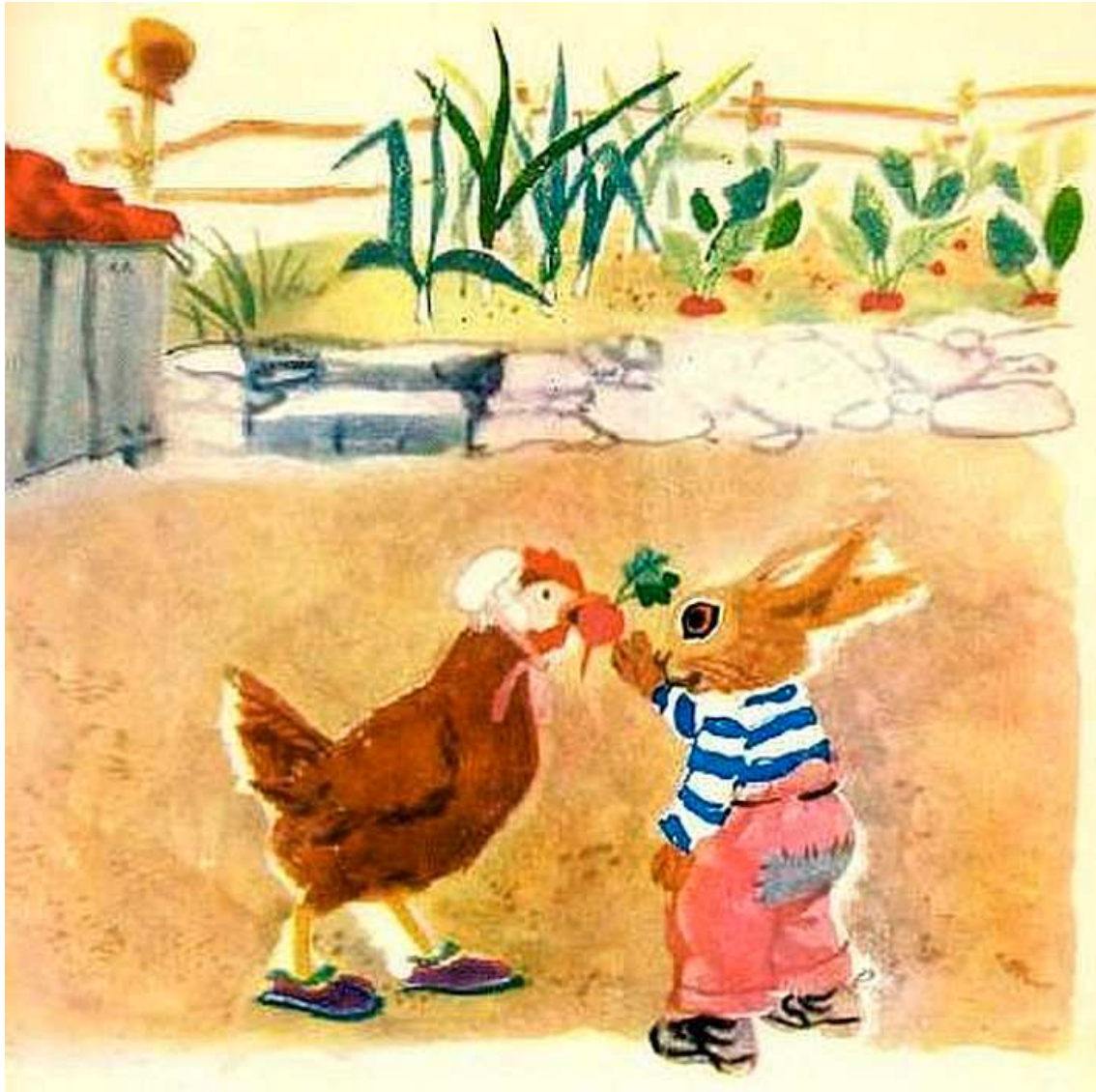
מהכלא את החברה האומללה שלה."

"אא, ככה זה! חכה כאן. תכף תקבל ביצה בשביל
אחיך החולה."
הכלב התגנב בזהירות ללול, התנפל על השועלה
ובמכה אחת קרע את המעיל שלה. התרנגולת,
בקושי חיה מפחד, קפצה מהלול.
"הצלת את חיי, אתה המציל שלי" היא קרקרה
למורדו.
"את צריכה להודות על חייך לארנבון, לזה
שעומד שם, לפני המלונה שלי."

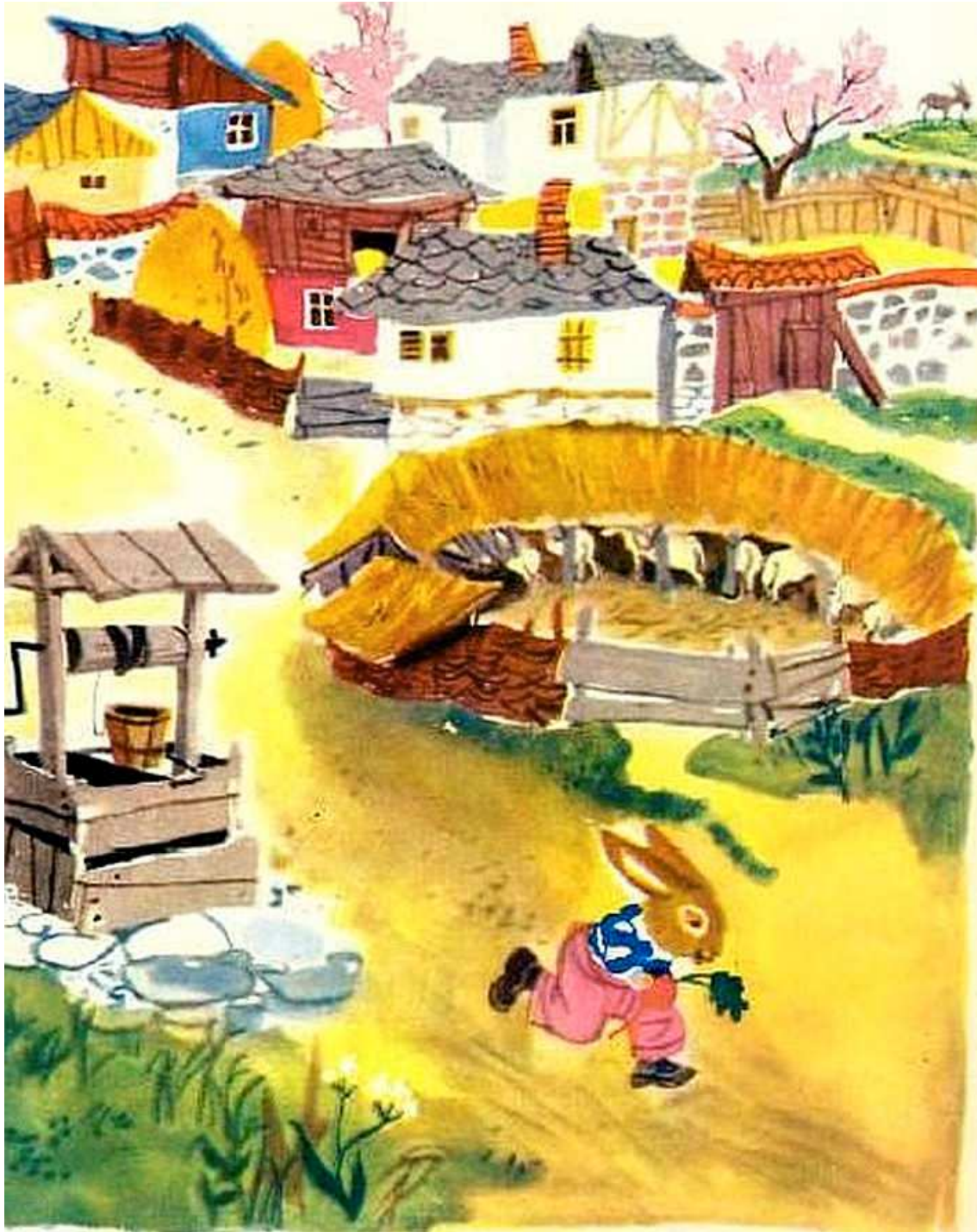

תרנגולת ניגשה למלונה, ראתה את הארנבון
והפתעה:
"מה אתה עושה במלונת הכלב?"
"אני מחכה לביצה."
"ביצה? בבקשה!" אמרה התרנגולת והטילה מיד
ביצה.
הארנבון הסתכל על הביצה החמימה ונענע
בראשו.
"כזו לא נחוץ לי."
"מדוע?"
"כי היא לבנה. ולי נחוצה אדומה."

תרנגולת נבוהה - היא הרי מטילה רק ביצים לבנות. אך מודרו מלמל לה משהו והיא קפצה בשמחה.

"תכף אביא לך ביצה אדומה, הרי הצלת אותי" קרקרה שוב ועפה דרך הגדר אל הגן. כעבור זמן קצר חזרה, ושמה לפני הארנבון צנונית אדומה. "קח" אמרה "ותביא לאחיך החולה. ותמסור לו גם דרישת שלום ממני וממודרו."

הארנבון הודה, לקח את הצנונית ורץ מהכפר.

בלי נשמה חזר אריה בלי זנב הביתה ונתן את
הצנונית לאחיו הפחדן. שפם כסוף התחיל
בתאבון ללעוס את הצנונית, גמר לאכול וקפץ על
רגליו. עכשיו הוא הרגיש אמיץ ועיניו הבריקו.
"אמא!" קרא "אני לא רוצה יותר להיקרא שפם
כסוף!"

אמא הארנבת חייכה.
"ואיך עכשיו לקרוא לך?"
"לב האריה!"
אמא של הארנבון חייכה שוב ובחיבה ליטפה את
ראשו.